

The background is a textured, brownish-orange color. It features stylized, dark brown silhouettes of bare trees and a crow perched on a branch. A red splatter shape is located in the upper right quadrant. The author's name is written in large, bold, stylized letters, alternating between white and dark brown. The title is written in large, bold, white letters with dark brown outlines, set against a dark brown background. The publisher's name is at the bottom center, accompanied by a logo of three horizontal lines.

**JORN
LIER
HORST**

CLUE

**ZÁHADA
OTEVŘENÝCH
HROBŮ**

 KNIHA ZLIN

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
OTEVŘENÝCH
HROBŮ**

V překladu Pavly Nejedlé

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátocě.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Tam žije odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

Série CLUE:

Záhada mloka

Záhada maltézských hodin

Záhada mořského dna

Záhada otevřených hrobů

**„Život směřuje kupředu,
ale pochopit ho lze jen zpětně.“**

SØREN KIERKEGAARD (1813–1855)

Otevřený hrob

Stáli před prázdným hrobem. V poryvu větru se mezi pomníky prohánělo uschlé podzimní listí a padalo do čtverhranné díry.

Cecílie se rozhlédla. Celou noc přelo a teď ráno ležela nad Škunerovou zátokou hustá mlha. Povalovala se kolem starých rozpukaných náhrobních kamenů a šplhala vzhůru po mechem porostlých zdech kameného kostela. Kostel ani hřbitov se už padesát let nepoužívaly. Přesto tady někdo byl a vykopal jámu. Měřila skoro dva metry na délku a metr na šířku. Úplně jako hrob, připravený na spuštění rakve, až na to, že díra nebyla hlubší než metr.

Leo do jámy skopnul hroudu hlíny. Právě on zpozoroval světla. Nevěděl, co ho ve čtyři ráno vzbudilo, ale ze svého okna v penzionu zahlédl na hřbitově světla. Teď brzy ráno se šel s ostatními podívat, co to asi bylo. „Kdo to mohl udělat?“ zeptal se.

Une si dřepala vedle Egona, který seděl v mokré trávě. „Možná to byl farář z kutru,“ prohodila a podrbala psa pod bradou.

Ostatní na ni pohlédli. Une ve Škunerové zátoce bydlela odjakživa a znala spoustu místních příběhů. Cecílie se sem přistěhovala před šesti lety poté, co její rodiče koupili starý penzion a začali pronajímat pokoje. Leo sem přijel loni v létě s mámou, když v penzionu nastoupila do práce.

„Jaký farář?“ zeptal se Leo.

„Ten, co se tu zjevuje.“

„To myslíš jako strašidlo?“

Une přikývla.

„Nenašel klid,“ vysvětlovala. „Před mnoha lety se za bouře u Úhořího ostrohu potápěl kutr.“

„Kutr?“

„Taková malá plachetnice. Všichni jim vyjeli na pomoc, jenom farář zůstal u oltáře a za námořníky se modlil.“

„Co se stalo?“

„Všichni do jednoho se utopili. Lidí, co vyjeli posádce na pomoc, bylo málo. Třeba kdyby s nimi jel i farář, dopadlo by to líp. Proto se tu zjevuje. Nemůže najít klid, protože Bůh nevyslyšel jeho modlitby.“

Cecílie se rozhlédla. Mlha zhoustla. Měnila všechno k nepoznání a vytvářela nové tvary a stíny. Je jako šelma, která se člověku neslyšně plíží za zády, pomyslela si.

„Viděl ho jen málokdo,“ pokračovala Une. „Ale po nocích bývá slyšet škrábání, šouravé kroky, otevírají se dveře a farář zpívá žalmy.“

„Proč by měl vyhrabávat hroby?“ divila se Cecilie.

Une s úsměvem pokrčila rameny.

„Ať už to udělal kdokoliv, zůstává otázka proč,“ přemýšlel Leo. „Proč by někdo proboha vykopával starý hrob?“

Cecilie se kousla do rtu. Studený, vlhký vzduch měl slanou chuť moře. Při dalším závanu větru se roztřásla zimou. Ať už duchové existují, nebo ne, na hřbitově se jí nelíbilo. Celé místo halila tma, jako by se hřbitov schovával ve stínu pokroucených starých stromů rostoucích kolem.

Hřbitov ve městě, kde ležela maminka, měl úplně jinou atmosféru. Přestože pohled na náhrobní kámen s jejím jménem pořád bolel, panoval tam klid. Byl krásný a udržovaný, zatímco z hřbitova tady u starého kostela na ni šla skoro až hrůza.

Leo obcházel díru v zemi a hromadu hlíny vedle ní kolem dokola.

„Stopy,“ ukázal na zem.

Měl pravdu. Na zemi zahlédli části otisků bot, jenže déšť je smazal, takže vůbec nešlo poznat, jaký vzorek boty měly. Leo přesto vytáhl mobil a udělal pár fotek.

„Jak hluboko vlastně leží rakev, co myslíte?“ přemýšlela Une.

„Ta už tam nebude,“ domníval se Leo. „Shnila a rozpadla se, stejně jako tělo, co v ní leželo.“

„A kostra?“ zajímala se Une. „Všechny kosti?“

„Ty tady možná ještě jsou,“ připustil Leo.

Vyfotil si otevřený hrob a pak do něj skočil a začal kopat do horní vrstvy hlíny.

„Nedělej to,“ prosila ho Cecílie.

„A jak hluboko je to teda ještě ke kostře?“ naléhala Une.

Leo pokrčil rameny.

„Lidi se pohřbívají šest stop pod zem,“ řekl.

„Šest stop? Kolik to je?“

„To zjistíme...,“ odvětil Leo a připojil se na telefon na internet.

Cecílie už zase nemohla přestat myslet na maminku. Jestli už je celé tělo pryč a jestli už z ní zbyla jenom kostra.

Umřela loni v létě. Nejdřív jen zmizela, ale po týdnu ji za odlivu na kamenech u Úhořího ostrohu našel Starouš Tim.

Všichni věřili, že to byla nehoda, ale teď, těsně před začátkem školního roku, získali s Leem a s Une filmovou nahrávku z loňska, která dokazuje, že to žádná nešťastná náhoda nebyla. Maminku někdo ze srázu shodil.

„Stopa je starodávná jednotka délky, která se dřív používala ve velké části světa,“ četl Leo nahlas z displeje telefonu. „V Norsku se od stopy ustoupilo po zave-

dení metrické soustavy. Dnes stopa odpovídá délce 30,48 cm.“

Cecílie v duchu počítala.

„Zhruba 180 centimetrů,“ řekla.

„182,88,“ opravil ji Leo a zastrčil telefon zpátky do kapsy. „Pomůžeš mi nahoru?“

Une natáhla ruku, aby pomohla Leovi z hrobu. Náhle se ozval křik a oba strnuli uprostřed pohybu. Ten zvuk byl táhlý a zlověstný.

Cecílie poslouchala bez hnutí a s otevřenou pusou. Skřehotání se neslo z dálky, odněkud zpoza kostela. Pak ho zaslechli znovu. Tentokrát blíž. Cecílie zvedla hlavu a otočila se po zvuku. Za kostelní věží se objevil velký černý pták. Mávl křídly, vydal další skřek a přistál na velké rezavé železné bráně, zavěšené na rozpuštěných cementových sloupech.

Nespustili z něj oči, dokud se nevznesl a nezmizel mezi stromy.

Cecílie si dřepala a nabrala hrst země. Byla vlhká a lepkavá. Nechala si ji protékat mezi prsty a přitom hleděla na jména napsaná na náhrobním kameni u otevřeného hrobu, který objevili.

Astrid Hellenesová

narozena 1. července 1913 – zemřela 1. července 1923

Anna Hellenesová

narozena 31. ledna 1897 – zemřela 1. července 1943

Byl to bolestný pohled. Astrid bylo jenom deset let, když umřela. Na své narozeniny. Anna musela být její máma. Vrásky na čele ovšem Cecílii dělalo datum úmrtí. Obě zemřely 1. července, ale přesně s dvacetiletým odstupem.